

КРАТЪКЪ ПРЪГЛЕДЪ НА ЗАМИНАЛАТА 1876-ТА ГОДИНА.

Прѣз миналата година, по всичка Европа, освѣнъ единъ нейнъ кѣтъ, бѣше мирно; въ всичкити земи, освѣнъ въ една, всичко си бѣше въ редътъ, и всака държава се занимаваше съ внѣтрѣшнити си работи, което въ едно друго врѣме това нѣшто можеше да бѣде похвално. Нѣ сега внѣтрѣшнити работи на една държава са едно второстепенно нѣшто за свѣтътъ. Всичкий свѣтъ гледаше на Истокъ, като че отъ тамъ ще дойде рѣшението на съдбината нѣ само на Истокъ, нѣ и на цѣла Европа.

Въ началото на заминалата година, може малцина да чакаха такъвъ край. Нѣ Источний въпросъ се развиваше внѣтрѣшно, тайно, безъ да се усѣнта отвнѣ. Много нѣшто сега стана ясно, нѣ и много опште остава неизвѣстно въ развиването на събитията, които неволно искараха на явѣ тоя въпросъ. А за да се запознае човѣкъ добръ съ него, трѣбова да знае работити много по напрѣдъ отъ една година.

Какъ бѣха работити въ Европа прѣди двѣ години? Виждаше се, че общий миръ ще трае. Нѣмаше никакви размирни въпроси. Европа почиваше слѣдъ единъ редъ размирици, които на бѣха расклатили. Россия се намѣри въ твърдѣ добро положение; всакоѣ ѣ се милковаше и трѣсеше у нея приателство. Нѣ, виждаше се, че и другити държави нѣмаше за какво да се каратъ помежду си. Нѣ, него верѣдъ дълбокий миръ и тишина, отеднажъ се расчу зловѣштъ гласъ. Това стана въ началото на 1875 година. Тоя гласъ скоро порасте и зе да заплашва мирътъ въ Европа. Тоя зловѣштъ гласъ не дойде отъ Истокъ, а отъ Западъ. Франция токо штомъ бѣше подкачила да се оправя отъ злочестата война, штомъ плати милардити, стретна се, като видѣ, че Германия пакъ на заплашова. Историата на това размърдоване и до сега опште не се знае. Кога е била причината на това размърдоване, до колко е било то основателно, — всичко това опште не е добръ истълковано. Нѣ всакоѣ знае, че то е послужило за доста сериозно дипломатическо истълковане. Франция се отнесе до другити държави: първень до Англия, а послѣ до Россия. Англия повдигна шумъ, нѣ истинското залѣгане за опазването на мирътъ и ходайството за Франция, великодушно остави на Россия. Мирътъ остана непоктнать, и страхътъ се уталѣжи скоро, безъ да остави нѣкоа дира. Отъ всагѣдѣ благодариха на Россия за нейното мирно дѣйствие. Въ Франция съчувствие то камъ Россия и камъ всичко Руско стана тогава общо нѣшто. Само въ германский печатъ се показа нѣкаква неблагодарность и надосване, нѣ не трае много.

Слѣдъ това не се изменила ни половина година и се повдигна размирица на Истокъ. Имаше ли прѣстъ Россия въ таа размирица? За това нѣшто не говоретъ дори и върлити ѣ неприатели, които са готови всакога да на бѣдетъ. На и фактовети доста противоречатъ на това. Россия нѣмаше ни най-малко интересъ да подбужда Источний въпросъ въ това врѣме. Та бѣше въ най-добро отношение съ всичкити държави. Та показоваше голѣмо довѣрие камъ Турция, и султанътъ бѣше готовъ за